

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

*

Poveștile Vraciului: Vrăjitoarele

Amintirile Vraciului

Vizitează site-ul:

www.cronicilewardstone.ro

Destinul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Cuprins

Capitolul 1. Atenție la năhoade!	11
Capitolul 2. Sânge pretutindeni	26
Capitolul 3. Oaspetele	47
Capitolul 4. Oglinda	70
Capitolul 5. Killorglin	99
Capitolul 6. Un instrument de tortură	113
Capitolul 7. Asediul asupra castelului Ballycarbery	125
Capitolul 8. Shaun Slăbănogul	141
Capitolul 9. Degete mici și reci	160
Capitolul 10. În ghearele Diavolului	174
Capitolul 11. Țapul din Killorglin	186
Capitolul 12. Pan, vechiul zeu	206
Capitolul 13. O învoială	215
Capitolul 14. Capul vrăjitoarei	226
Capitolul 15. Îngerul negru	235
Capitolul 16. Bârlogul dragonului	249
Capitolul 17. Cuvinte în oglindă	262
Capitolul 18. Ghearele lui Morrigan	273
Capitolul 19. Dulaul din Calann	284
Capitolul 20. Nimeni n-o să te-audă țipând	302
Capitolul 21. Încremenit în timp	318
Capitolul 22. Sabia Destinului	329
Capitolul 23. Plină de sânge	340
Capitolul 24. Bietul Tom	353
Capitolul 25. Și cad toți din senin	363

CAPITOLUL 2 SÂNGE PRETUTINDENI

— **Ș**i ce anume e o năhoadă? s-a interesat magistrul meu.

— Ce, nu știi? s-a mirat proprietarul, pe al cărui chip s-a citit din nou îndoiala.

— Acolo de unde vin eu, în Comitat, nu avem nimic din ceea ce se numește năhoadă, i-a explicat Vrăciul. Așa că dă-ți osteneala și spune-mi totul despre ea; pe urmă, voi ști mai bine cu ce am de-a face.

— O năhoadă apare de cele mai multe ori până într-o săptămână de când și-a luat viața cineva și asta-i ce s-a petrecut și-aici, a început să istorisească hangiuul. Camerista era în slujba mea de mai bine de doi ani — o

fată bună, muncitoare și frumoasă ca o icoană. Asta i-a adus pieirea. A atras pe cineva mai presus de rangul ei. Eu am prevenit-o, dar n-a vrut să mă asculte. În fine, ca să scurtez povestea, el i-a făcut făgăduieli... dar pe care n-avea de gând să le țină. Și chiar să fi avut în minte așa ceva, nici pomeneală ca familia lui să le aprobe unirea. Era un tânăr în așteptarea unei moșteniri și cu un nume de familie bună. Vă întreb eu acum: putea el să ia de nevastă o biată slujnică, fără o para chioară la viața ei? El i-a spus c-o iubește. Ea sigur îl iubea. Dar, cum era de așteptat, a ieșit rău. El s-a însurat cu o domniță de rang; se pare că mariajul fusese aranjat cu luni înainte. O mințise tot timpul, iar când fata a aflat, i s-a frânt inima. Biata netoată și-a tăiat beregata. O metodă nu prea comodă. Am auzit-o tușind, sufocată, și-am dat fuga sus, să văd care-i tărașenia. Era sânge pretutindeni.

— Biata de ea, a murmurat Alice, cutremurându-se.

Am încuviințat, încercând să-mi alung din minte imaginea cumplitei morți a cameristei. E mare păcat să-ți iei singur viața, oricât de rea ți s-ar părea situația. Însă biata fată fusese copleșită de disperare și nu știuse ce făcea.

— Încă sunt pete pe scară, a continuat birtașul, și ori-cât le-ai freca, nu se iau. A durat ceva până să moară. I-am adus un doctor, dar n-a avut ce să-i facă. Doctorii sunt nefolositori, asta-i treabă știută. Ăstora nu le-aș zice nici cât e ceasul. În orice caz, fata ar fi ajuns la ci-mitirul sărmanilor, însă de vreme ce fusese muncitoare, cum v-am zis, i-am plătit eu însumi îngropăciunea. A trecut mai puțin de o săptămână de la moartea ei până a sosit năhoada. Abia dacă se răcise biata fată în mor-mântul ei, că...

— Și care au fost primele semne ale sosirii? l-a în-trerupt Vrăciul. Gândește-te bine. E important.

— S-au auzit ciocănituri ciudate în scândurile dușu-melelor... aveau un anume ritm: două bătăi repezi, după care trei mai încete, iar și iar. După câteva zile, o răceală de gheață s-a simțit în locul în care a murit biata fată, drept deasupra petelor de sânge. În ziua următoare, unul dintre oaspeții mei a înnebunit. A sărit pe fereastră și și-a frânt amândouă picioarele pe caldarâm. Picioarele i s-or vindeca, însă mintea e mai presus de orice leuire.

— Dar sunt sigur că n-ai mai folosit camera aceea, nu? Fără îndoială, l-ai prevenit cu privire la ciocănituri și la locul friguros?

— El nu locuia în camera în care a murit fata; aia fusese o cameră pentru servitori, la mansardă, tocmai în vârful casei. O năhoadă bântuie locul precis în care s-a petrecut sinuciderea, și eu am presupus c-o să rămână acolo. Acum însă mi s-a spus că poate rătăci oriunde înăuntrul clădirii.

— Dar de ce i se spune *năhoadă*? am întrebat eu.

— Din cauza zgomotului pe care-l face, băiete, mi-a răspuns hangiul. Scoate un zgomot de parc-ar trăncăni o femeie năroadă. Bolborosește de una singură — sunete care nu au vreo noimă, dar sunt înfricoșătoare. S-a întors din nou spre Vraci. Așadar, crezi că poți s-o scoți la capăt? Preoții n-au putut să facă nimic. Orașul asta e plin de preoți, însă nu-s cu nimic mai buni decât doctorii.

Vraciul s-a încruntat.

— Acum, după cum ți-am spus, eu vin dintr-un cu totul alt loc — din Comitat, un tărâm de dincolo de mare, spre est, i-a explicat el. Sunt nevoit să recunosc că n-am auzit niciodată de ceea ce-mi descrii. Aș fi crezut că vestea despre ceva atât de neobișnuit ar fi ajuns până acum și la noi.